

ményektől eltekintve is bizton remélhetik. (Centralblatt f. d. g. F.-wesen 1894. évi VII. füzet.)

A Centralblatt f. d. g. F. múlt évi V. füzetében, ugyancsak a Lyda hypotrophicáról olvasottak, felhívták figyelmemet az épen akkor néhány lucz fenyőn észlelt fadarázsokra s az akkori közleménnyel szemben azt tapasztaltam, hogy 5—6 m magasságig a darázsok (♂ és ♀) minden szembeötlő nehézség nélkül felrepültek, de azon tul, főleg a kissé nehézkesebb nőstények csak a törzsön máskálva igyekeztek elérni a lombozatot.

Megfigyeléseim tehát a Gold tapasztalataival egyezők s az a tény, hogy az ősszel kiásott 20 drb. álhernyó közül egy sem volt 15 cm-nél mélyebben (daczára a talaj kitettségenek és meglehetősen laza voltának), — a Centralblatt múlt évi V. füzetében a disznólegeltetés sikerével szemben kifejezett kételkedő véleményt nem igen támogatja.

Azt hiszem tehát, hogy inkább a Gold nézeteit kell elfogadnunk, a ki a Lyda hypotrophica álhernyóinak pusztítására a disznólegeltetést tapasztalati tények alapján kitünő eredményűnek mondja, a magasban alkalmazandó hernyóenyv-gyűrűket pedig a nőstény darázsok irtása, illetőleg a peterakás megakadályozása céljából nem tartja haszontalan munkának.

Közli: *Téglás Károly*

Scholcz Rezső

nyug. ministeri tanácsos és erdőigazgató.

A magyar államerdészet tevékeny munkásainak sorából, hosszú pályájának megfutása után, fáradságokban s elismerésekben egyaránt gazdag múlt emlékeitől kísérvé újra kilépett egy munkás. Egy azok közül, kik a magyar erdészetnek felépítéséhez szolgálatukkal már a tervek tervezgetésekor hozzájárultak; egy azok közül, kiknek karjai ott fáradoztak az alap megásásában s megrakásában s kik azontul lankadatlan kitartással, gyarapodó tudással fára-

doztak a falak emelésében, kik utóbb tapasztalataik sokaságától s érzékenynyé vált tapintatosságuktól segítve, mint az építés magasabb fokában járatosak, már nem a munka durva részében, hanem immár a munkáskezek foglalkoztatásában, a munka folyamának irányításában, a kormányzásban, igazgatásban teljesítettek érdemes szolgálatot az ügy javára.

Vajjon melyik is a nehezebb s fontosabb munka? Az-e, a mit bőrkötényesen, kérges tenyerébe szorított kalapácsával teljesít az egyik abban fáradozva, hogy a faragatlan durva kötömbökből szabályos koczkát alakítson ki; vagy az-e, mit az építő végez, mikor az elébe szabott terv szerint összerótt, összeválogatott s vakolatával összekötött koczkakövekből az épületnek alkatrészeit előteremti; avagy az-e, mit az építőmester körzövel kezében a rajztáblán s papíron teljesít, hogy a továbbépítés terveit aképen készítse, hogy a szerént az épület minden részében célszerűen, szilárdan s alakra nézve kellemesen ható arányossággal készüljön el? . . .

De hiszen nem a munkának természete, hanem annak jól teljesítése, a kiszabott vagy magunkra vállalt kötelesek beváltásában kifejtett buzgóság s elért eredmény adja meg az érdemességet arra, hogy a munkás a köteleseken kívül a legszebb jutalomban, a mindenütt való megbecsültetésben, köztiszteletben részesüljön. És ha az érdemességben még is keresünk fokozatot: a legszebb jutalomra legérdemesebb az lehet, ki végig dolgozta a munkák egész sorát; ki lent kezdve, mint az építő, a durva kövek faragásán, folytatva az épület falainak felemelésén s végezve az építésvezetésen s a tervkészítésen, mindenütt igen jól megállta helyét . . .

A magyar államerdészetnek ilyen kipróbált, kitartott

érdemes munkása lépett ki a sorból, szepesi Scholcz Rezső ministeri tanácsosban is, ki több mint negyven évi szolgálat után súlyos betegségtől kényszerítve tette le kezéből a munka eszközeit, melyeknek az ügyre nézve hasznos kezelése nemcsak a munkatársak sorában való folytonos emelkedést biztosította számára, hanem azt is, mi a legszebb jutalma a köztisztviselőnek, a tiszteletet s jól használt tehetsége s lankadatlan szorgalma elismerését.

Kerülni akarom a tisztán egyéni reflexziók nyilvánítását e sorok megírásánál; de nem azért, mintha nem lennék bizonyos a felől, hogy e reflexziókat csak úgy, mint bennem, másokban is, számosakban felkelti ama lehangoló körülmény, mely a hosszú munka után nyugalomba térőnek távozásához fűződik. A természet rendje az, hogy a munkás pihenőt találjon s a ki életének javát a munkásélet útján haladta meg, nagy igaztalanságot szenved, ha e természetszerű jogától csak időre is megfosztatik. Nem lehet tehát e helyen sem a bucsu zárszava más, mint az a bizonyára mindnyájunk által táplált őszinte óhaj, hogy a munkában évtizedeken át fáradt tisztárs egészségét mielőbb teljes mértékében s tartósan visszanyerje!

*

Szepesi Scholcz Rezső min. tanácsos és erdőigazgató márczius elsejével lépett nyugalomba. Régi idegbaja (neuralgia) már hónapok óta akadályozta abban, hogy hivatalba járjon, azonban ez idő alatt sem szünt meg dolgozni s a hivatalos teendőket lakásán teljesítette.

A földmivvelésügyi ministerium erdészeti főosztályában működő tisztviselőknak a beteg tisztárs iránt való kiméletességből le kellett mondaniok arról is, hogy a távozótól személyes megjelenéssel, élő szóval vegyenek bucsut. A bucsuvétel azonban el nem maradt,

hanem élő szó helyett írásbelileg történt. A központ erdőtisztikara ugyanis a távozó ministeri tanácsoshoz albumszerű diszes borítékba zártan s minden tagja által aláírva a következő tartalmu bucsuiratot küldötte el:

Méltóságos m. kir. ministeri tanácsos ur!

Mélyen tisztelt barátunk!

Hosszu időn át, teljes odaadással példás önzetlenséggel s kifáradhatatlan lelkiemelővel teljesített szolgálat után mindnyájunk osztatlan és igaz tiszteletétől kísérvé Méltóságod megváltott hivatalos tisztétől s a megérdemelt nyugalomba vonult!

Abban a meggyőződésben vagyunk, hogy Méltóságodnak ügybuzgósága, melylyel legutóbb a betegség súlyos fájdalmai közepette lankadatlanul és példaadó kötelességérzettel betöltötte nagy felelősséggel járó tisztét, és másfelől fáradhatlan szellemi ereje, mely folytonos foglalkoztatást kíván, Méltóságodat — hosszú szolgálat-ideje daczára — továbbra is megtartották volna körünkben. Tudjuk, hogy csak az az általunk is táplált remény távoztatja innét, hogy a nyugalomban az enyhülést, a gyógyulást biztosabban megtalálni fogja.

Épen ezért most, midőn körünkből való távozását mélyen fájlatva az őszinte tisztelet és szeretet érzelmével bucsut mondunk Méltóságodnak: egyszersmind szívünk sugallatát követve, annak az óhajtnak adunk kifejezést, vajha Méltóságod a legrövidebb idő alatt s teljes mértékében visszanyerje testi egészségét!

Reméljük másfelől, hogy a vett bucsu bennünket nem fog egymástól elválasztani; mert bár a hivatalos téren nélkülözni fogjuk Méltóságod működését, de egészségének helyreállása után bizonyára annál többször fogunk Méltóságoddal találkozni a társadalmi téren mindenütt, hol az erdőgazdasági érdekek felkarolására s a magyar erdészeti felvirágzásának előmozdítására alkalom nyílik.

Ilyen óhajttal s ilyen reményben továbbra is együtt érezve és együtt működve maradunk

Méltóságodnak

igaz tisztelői és hivei

Budapest 1895. évi márczius hónap

(Aláírások).

A nyugalomba vonult főtisztviselő tisztársainak meleg érzésű bucsuvételét igaz örömmel fogadta s érette addig is, míg állapota a személyes érintkezést meg nem engedi, köszönetét küldötte.

*

Szepesi Scholcz Rezső nyug. min. tanácsos és erdőigazgató életrajzából helyénvalónak látjuk a következő adatok közlését.

Született 1832. augusztus 29.-én Leibiczon, Szepes vármegyében. A középiskolákat Miskolczon és a késmárki főgimnáziumban járta ki. A selmeczbányai erdészeti akadémiára 1852-ben került s onnan 1854-ben erdészeti tanulmányainak kitünő sikerű befejezése után eltávozván, a cs. kir. pénzügyministerium által az alsó magyarországi bánya-, erdő- és jószágigazgatóság kerületébe erdészjelöltté kineveztetett s szolgálatra a zólyomi k. erdőhivatalhoz osztatott be. Itt nemcsak a belső és külső erdészeti szolgálatnál, hanem egyszersmind a számvevőségnél és birtokrendezésnél is alkalmaztatott, s már 1856-ban mint helyettes erdőgondnok a felső-stubnyai erdőgondnokság vezetésével bízott meg. Időközben 1856. év őszén az erdészeti államvizsgát kitünő sikerrel letévén, az igazgatóság által 1857. év elején erdőgyakornokká, majd utóbb, de még ugyanazon évben II. osztályu erdészszé neveztetett ki, s 1858 márczius havában a kis-garami nagy kiterjedésű és fontos erdőgondnokság kezelésével bízott meg s annak berendezését is teljesítette.

1862. évben a selmeczbányai bánya-, erdő- és jószágigazgatóság erdészeti fogalmazója, 1865. évben az igazgatóság erdészeti szakosztályának vezetője lett s a birtokrendezési és tagosítási ügyekkel való foglalkozás mellett egyszersmind az erdőbecslést és rendezést is, mint annak főfelügyelője, vezette. 1867. évben a m. kir. pénzügyministeriumban I. osztályu m. kir. pénzügyministeri fogalmazóvá, 1868. évben erdőtanácsossá és az alsó-magyarországi főbányagrófi hivatal erdészeti előadójává neveztetett ki. 1871. év elejétől kezdve mint m. kir. osztálytanácsos a beszterczebányai jószágigazgatóság vezetését teljesítette, mignem 1880-ban a Beszterczebányán ujonnan felállított erdőigazgatóság vezetésével bízott meg.

Ezen állásban tanusított közhasznú tevékenységeért ő cs. és apost. kir. Felsége őt 1885-ben a III. oszt. vaskorona rend adományozásával tüntette ki.

1891-ben a m. kir. földmivelési ministeriumba behivatván, a ministeri tanácsosi cím és jelleg adományozása mellett a kincstári erdők kezelését teljesítő ügyosztályának vezetésével s egyzersmind az erdészeti főosztály főnökének, Bedő Albert orsz. főerdőmester és ministeri tanácsosnak szükség szerinti helyettesítésével is megbízott. 40 évi szolgálati idejét 1894. évi december hó 12.-én kitöltvén, hivatalos teendőinek teljesítésében akadályt képező betegségére való tekintettel nyugdíjazását kérte, mely kérelmét ő cs. és apost. kir. Felsége — miután őt előbb „Szepesi“ előnévvel magyar nemességre emelte — a f. év elején teljesítette.

A fapiacsról.

Április 21.

(B.) A gabonaárak javulóban vannak s az őszi vetések nagy részénél kedvező kilátások ígérkeznek, e körülmények pedig egyaránt biztatólag hatnak a faárak szilárduló irányzatára, habár másfelől a délvidéki árvizekről legujabban érkezett kedvezőtlen tudósítások, melyek jelentékeny területek termésének pusztulását okozzák, a jobbra való reménységet sajnos befolyásolják. Az összes tényezők számbavétele mellett azonban elég bizonyosnak kell tartani azt, hogy a Budapesten és Bécsben folyamatban levő jelentékenyebb építkezések az ujabban épülő helyi érdekű vasutak s a mi vidéki városainkban is tapasztalható fejlődés a fenyőféle anyagok árának hanyatlását alig engedhetik, sőt inkább kilátást nyújtanak a további emelkedésre. A tölgyfaanyagok iránti érdeklődés szintén élénkülő s habár a francia borvámok ügyében